

Hana Pangrácová

Narodila se na Štvanici, své dětství prožila ve vnitrobloku na Strossmayerově nám. Po škole chodili do parku ve Stromovce. Když byla starší, tak chodila do Sokola, na koncerty, do divadla a také jezdila na hory. Její tatínek Bohumil Pospíšil byl truhlář, měl vlastní dílničku, maminka sloužila v domě, kde se rodiče poznali. Jelikož byl tatínek živnostník, rodiče měli problémy, které však nevnímala.

Zažila druhou světovou válku, která skončila 5. května 1945 a pamatuje si, jak německé ženy sundávaly vlajky a uklízely barikády. A v roce 1953 zažila měnovou reformu. Do 300 Kčs byla výměna 1:5, u ostatních 1:50. Vybavuje si, že rodiče na tom nebyli finančně nejlépe, a tak si maminka musela 300 Kč půjčit.

Nedostala se na průmyslovku kvůli nevyhovujícímu původu. Vyučila se laborantkou pro výzkum a školu si dodělala večerně později. Pracovala ve vědním oboru. V roce 1959 se vdala. Nemohli sehnat byt, později mladá rodina dostala družstevní výstavbu. V roce 1965 se narodil její první syn Leoš a o dva roky později byl narozen druhý syn Pavel. Na rok 1968 vzpomíná jako na čas strachu. Když se vrátili z Rokytnice n. Jizerou do Prahy, kde měli chalupu, viděli zákopy a malé kaňony mířící do oken jejich bytu. V té době byla na mateřské dovolené. Ten, kdo nesouhlasil s okupací, byl z práce vyhozen.

V roce 1989 byl konec vlády jedné strany. Leoš byl ve středu na Národní třídě protestovat. A za týden byl konec ÚV KSČ. To bylo krásné období pro paní Pangrácovou, objímala se se zaměstnanci.

Politici vězni byli propuštěni z vězení, byly volné hranice – cesta do Rakouska, Německa, Itálie a Anglie (začala cestovat). V roce 1995 se konala svatba staršího syna Leoše. A v roce 2007 se jí narodil zvědavý vnuk Tomáš a později se narodil druhý vnuk Filip. Má z nich velkou radost.

Ale v roce 2020 jí zemřel manžel, a navíc přišla koronavirová pandemie. Paní Pangrácová byla více doma a doufala, že se vyhne očkování. A její nejbližší tím šťastně prošli!